

Валерій Войтович:

«Я не письменник, не художник, а творчий чоловік, бо твори не пишу, а витворюю»

У день святкування 26 річниці Незалежності України в Сарненському історико-етнографічному музеї свою творчість презентував письменник, художник, краєзнавець і науковець Валерій ВОЙТОВИЧ.

Митець народився в с. Серники Зарічненського району, а рідною домівкою вважає Степань, де виріс. Валерій Войтович усе життя займався вивченням історії та фольклору рідного краю, бо завжди вірив в уні-

кальність Полісся та самобутність людей, які тут проживають. Саме на цьому наголосила директор музею Раїса Тишківич, ознайомлюючи присутніх із письменницьким доробком автора.

Валерій Войтовичу вдалось віднайти документи про те, що Степань має тисячолітню історію. «Я зробив його на 220 років старішим», - жартує автор. Знаковою у творчості письменника є книга «Українська міфологія», бо до цього таке поняття просто не вживалось, тому пан Валерій пишається, що авторство належить йому. «Я свідомо назвав наш світогляд українською міфологією, не слов-

янською чи ще якоюсь. Ми не слов'яни. За нами історія сотень племен, із яких слов'яни чи не найгірші. Їм просто вдалось узурпувати владу. Цю ідею нам насадили «совєти», бо російській міфології по суті немає, тому вони камуть слов'янська. А от у нас є наша - українська», - пояснює автор. Таке захоплення міфологією пана Валерія зумовлене чимось підсвідомим, чого й сам не може пояснити, проте точно знає, що в цьому є сила наших предків, яку не можна зничити, бо вона в нас, наших колядках, веснянках, щедрівках.

9 стор.

Валерій Войтович:

«Я не письменник, не художник, а творчий чоловік, бо твори не пишу, а витворюю»

(Закінчення. Початок на
1-ій стор.).

Цим і пояснює єдність українців у такі нелегкі для держави часи: «Ми маємо дуже потужний дух предків. За рахунок цього ми єдині. У 20 тисячолітті до нашої ери, коли не було ще й грецької міфології, на одному з гротів кам'яної моголи був зображений звір, який одним ротом ковтає сонце, а другим випускає місяць, що демонструвало існування свого світогляду наших предків.

Провідною у творчості Валерія Войтовича є також релігійна тематика. «Ніхто в Європі так близько не підійшов до розуміння Бога, як наші предки. Людина своїм життєвим шляхом має йти до Бога, що вони й робили», - каже автор. І зараз пан Валерій вважає, що ніхто не заперечить, сонце — це є життя, а храми — рукотворний образ. Так наші предки і шукали божество в сонці, молились йому та вірили, аж поки нам почали насаджувати християнство. Науковець каже, що то не було зміною однієї релігії на іншу: язичництва, яке чомусь стало поганством, на християнство, а просто продовженням однієї релігії, одного світогляду, який змінювався.

Ось це двовір'я Валерій Войтович дуже оригінально зображує на картинах, які

теж представила глядачам зберігач фондів музею Вікторія Дашко. «Не цікаво писати з натури, для цього є фотоапарат, а картину треба витворити», - ділиться пан Валерій. Тож сарненці змогли подивитись справжні витвори художника. Ідеї приходять йому в снах, навіюються в думках, а інколи, зізнається, навіть мучать, аж доки він їх зобразить. Так було, наприклад, із картиною «Ярило». Авторіві цікаво зображувати не просто пейзажі чи портрети, а додати щось загадкове, часто пов'язане з його дослідницькою роботою. Так, у його колекції є автопортрет із очима Ван Гога, а також він зобразив дружину Наталію в образах світових знаменитих мадонн, унікальним твором є «Христос Паганіні». Чимало картин на історичну тематику із зображенням ключових історичних постатей в оригінальній авторській подачі. Є й такі, які він раніше боявся показувати. Це «Дерево життя» та «Оголена мадонна». Назва останньої каже сама за себе. Автор оголив всесвітньо відому мадонну Леонардо да Вінчі.

Досліджуючи Зарічненський край, Валерій Войтович об'їздив усі села, опрацював дуже багато історичних джерел. Відтак виявив, що в селі Кричильськ є капличка, побудована ще за кошти шведів, оскільки там

цілющою водою вилікувався або сам Карл XII, або хтось із його прибічників. Таких фактів, упевнений дослідник, в історії нашого неповторного краю є чимало, просто їх треба ретельно вивчати.

Серед запрошених на зустрічі був також геральдист Юрій Терлецький, який презентував свою книгу «Геральдика Рівненщини» та на основі власних досліджень наголосив, що в цій царині в кожному населеному пункті області є свої відмінності та певні канони, яких треба дотримуватись при створенні місцевих гербів.

Насамкінець перед відвідувачами музею виступили гості з Естонії Борис Тутука і Тетяна Івушкіна, які очолюють товариства українців за кордоном. Основною метою земляцтва є збереження української мови та культури. Не без болю вони поділились, що в земляцтвах у зв'язку з подіями останніх трьох років відбувся розкол. «Але ми не здаємось, продовжуємо свою діяльність, знаючи, що з нами залишились тільки справжні українці». Дивлячись на справжній колоритний український одяг цих людей, слухаючи чисту українську мову з їх вуст, переконуєшся, що наші люди є всюди.

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.

